Časopis farnosti Blažovice

ROČNÍK XVI
ČÍSLO 1

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR 2017

Úvodník

Moji milí farníci,

věřím, že ve Svatém roce milosrdenství jsme mohli načerpat mnoho Božích milostí, jak to bylo cítit zejména na společných poutích včetně pouti mladých do Krakova. Bohu díky za to všechno, co jsme dostali, díky vám za všechno, co jste dali, od modlitby po fyzickou práci. Zvláštní díky, nebo lépe Boží odměna patří panu Kuklínkovi a všem, kteří dali svůj čas to obnovy sakristie a přípravy stavby farního domu!

Letos budeme v započatém, duchovním i vnějším, pokračovat. Rok a půl jsme se připravovali s deseti mladými lidmi na přijetí svátosti biřmování. Kéž z Ducha svatého také žijí. Buďme jim v tom vzorem!

Těším se s vámi též na další poutě a zvu i vás ostatní, abyste se připojili. Ty nám všem připomínají, že všichni jsme na cestě. Je třeba stále znovu obnovovat směr a zvětšit úsilí! Buďme pokorní vůči druhým, chybujícím i těm, kteří navenek křesťany nejsou, a přísní vůči sobě. Modleme se za sebe!

o. Jiří +

Blahopřání

Na Štědrý den se dožil 75 let významný blažovický rodák otec Josef Ondráček.

Narodil se 24. 12. 1941 jako prvorozený syn rodičům Václavu Ondráčkovi a Josefě, rozené Paulíkové. Když bylo Josefovi 12 let, umřel mu na jeho narozeniny a zároveň na Štědrý den otec, kterému bylo pouhých 43 let. O dvě děti a celé hospodářství se potom musela starat matka sama.

Po základní škole vystudoval Josef střední zahradnickou školu. Díky této profesi i skvělému vkusu byla zvonička u jejich domu, o kterou se staral, vždycky krásně vyzdobena. Ostatně zahradničinu nezapře ani dnes. Stačí si prohlédnout kalendáře břeclavského kostela nebo fotogalerii s břeclavskými farními plesy.

Josef Ondráček přijal 5. července 1970 v 8 hodin v katedrále svatých Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa ThDr. Karla Skoupého kněžské svěcení. Na oznámení stálo napsáno: *„Za hlasem Tvým jsem šel, dej sílu duši mé…“*

Vzpomínám si, jak po svěcení na Petrově přijížděl od Jiříkovic, a před ním 11 krojovaných mužů na koních. Na kraji Blažovic byl uvítán krojovanou mládeží a družičkami v bílém. Při vítání mohli blažovičtí naposled vidět čtyři družičky v „hózlendrech“ a původních blažovických krojích. Náš pan farář Metoděj Slavíček a otec Metoděj Nebojsa, který v té době sloužil v našem kostele mše svaté, ho slavnostně přivítali před vstupem do obce poprvé jako kněze.

V neděli 12. července v 9.30 hodin sloužil svou první mši svatou: *„Od východu až na západ ať je Tvému jménu, Pane, přinášena oběť čistá…“* stálo na oznámení.

Pokračování na str. 2

Pokračování na str. 2

Již nevím jak, kdy a od koho jsem se dozvěděla zajímavost, týkající se Josefovy primice. Když se chystala primiční mše svatá, nechtěl církevní tajemník povolit průvod z rodného domu. Tehdejší předseda MNV Blažovice pan Jan Cenek se byl přimluvit. Církevní tajemník trval na svém. Po dalším naléhání připustil, že kdybychom měli v obci třeba kapličku, mohl by vyjít od ní. Pan Cenek souhlasil, ale už nesdělil, že ta kaplička stojí před Josefovým rodným domem. Údajně prý potom měl z toho oplétačky. Nicméně od rodného domu průvod vyšel.

Na přípravě primice se nějakým způsobem podílela snad celá vesnice. Myslím, že tato událost Blažováky stmelila. Ženy vzpomínají, jak se v různých domech v obci scházely a pekly cukroví. Aby mohly přijít v 7 hodin péct, chodily do JZD na pole již ve tři ráno.

Před primicí přijely i řádové sestry a vařily a pekly… Pole za vesnicí u polní cesty k nádraží bylo posečeno a přichystáno jako parkoviště. Paní Plevová vzpomínala, že byla svědkem toho, jak v neděli ráno přišla zpráva z „vyšších míst“, že se nic z připravovaných akcí nesmí uskutečnit – žádný průvod, žádné venkovní slavení… Tehdy mistr kovář (Jan Kašpařík st.) a teti Vojti (Vojtěška Mazálková) řekli, že ať je třeba zavřou, ale tato slavnost bude…

Byla zajištěna i kyvadlová doprava mezi Šlapanicemi a Blažovicemi. Sešlo se obrovské množství lidu z blízka i z daleka. Družičky, krojovaní nejen z Blažovic, ale i z Bojanovic. Bojanovští byli Josefovi osobní přátelé, vyprovázeli ho s kapelou od rodného domu do kostela a před odpolední veselicí prošli celou vesnicí a šohaji po celou dobu neúnavně cifrovali.

Mše svatá byla sloužena na venkovním prostranství před bočním východem z kostela. Oslavy potom probíhaly až do večera na Sokolském hřišti. Rádi na tento den vzpomínáme.

Po svěcení začal otec Josef sloužit jako kaplan v Jedovnicích, od roku 1973 jako vikář v Brně na Petrově a od 1. srpna 1979 slouží jako farář v Břeclavi. Má velkou zásluhu na tom, že byl v Břeclavi postaven nový kostel svatého Václava (na místě, kde před 50 lety stával původní). Kostel vysvětil brněnský biskup Vojtěch Cikrle dne 10. září 1995. Na koncepci se podílel i otec Ondráček. Celá stavba stála 31,5 miliónů Kč. Peníze byly shromážděny od farníků této i jiných farností a od různých dárců ze zahraničí (Itálie, Rakousko, Německo), na čemž má také velkou zásluhu otec Josef.

Milý otče Josefe, i když jsi většinu svého života prožil jinde, přesto pro nás zůstáváš tím „naším Josefem“, a jsme hrdi na to, co všechno jsi, s pomocí Boží, dokázal.

Přejeme Ti hodně zdraví a požehnání do dalších let. Šel jsi za hlasem Božím, nechť Bůh i nadále dává sílu duši Tvé.

Marta Kalábová

Rady farnosti

Je jasné, že farnost nemůže fungovat jen sama o sobě nebo jen pod vedením samotného kněze. Vždy je třeba pomoci všech farníků, od modlitební, přes vyjadřování podnětů a žádostí, přijímání různých úkolů až po samostatnou denní apoštolskou činnost po inspiraci Duchem svatým. Kněz nemůže stíhat myslet na všechno a všechno připravovat a organizovat. Zvláštním úkolem pro fungování farnosti je ekonomická rada, která je v každé farnosti povinná, a pastorační rada, jež se doporučuje. Věřící se v ní podílejí a rozvíjejí pastoraci, tj. činnosti směřující ke spáse. Bez pastorační rady, která doposud fungovala, by kněz mnoho věcí nevěděl a mnoho věcí a činností by nebylo. Jistě, též by to nešlo bez spolupráce vás všech.

Moc děkujeme těm, kteří v ní fungovali doposud: panu Tomáši Řičánkovi, Pavlu Patákovi, Janě Bártkové, Marii Daňkové, Renatě Mollové a Jakubu Hrnčiarovi.

Ekonomická rada, v níž dosud pracuje pan Vladimír Kuklínek, František Paulík, Karel Paulík, Karel Mazálek a Marta Řičánková, bude nadále fungovat. Též jim děkujeme.

II. Vatikánský koncil v konstituci Lumen gentium o církvi

O vztahu laiků k hierarchii (č. 37)

„Laici jako všichni věřící mají nárok dostávat štědře od posvěcených pastýřů z duchovních pokladů církve především pomoc Božího slova a svátostí. Své potřeby a přání ať sdělují svým pastýřům s tou svobodou a důvěrou, která se sluší na Boží syny a bratry v Kristu. Z jejich vědění, kompetence a postavení plyne možnost a někdy i povinnost vyjádřit svůj názor na to, co by mohlo být církvi k dobru. V takovém případě se to má dít [...] vždy s pravdivostí, statečností a moudrostí, s úctou a láskou k těm, kteří z důvodu svého posvátného úřadu zastupují Krista.

Laici jako všichni věřící křesťané ať přijímají ochotně a s křesťanskou poslušností to, co stanoví duchovní pastýři jako Kristovi zástupci, jako učitelé a vedoucí církve. Ať v tom následují příklad Krista, který svou poslušností až k smrti otevřel všem lidem blaženou cestu svobody Božích dětí. Ať také při svých modlitbách nezapomínají doporučovat Bohu své představené, aby ti, kdo nad námi bdí a mají odpovědnost za naše duše, dělali to s radostí a nemuseli přitom vzdychat (Žid 13,17). Duchovní pastýři naproti tomu ať uznávají a podporují důstojnost a odpovědnost laiků v církvi; ať rádi využívají jejich moudrých rad, svěřují jim s důvěrou úkoly ve službě církve a ponechávají jim svobodu a prostor k jednání, ba ať je povzbuzují k tomu, aby se dávali do práce i z vlastního podnětu. S otcovskou láskou ať v Kristu pečlivě zvažují všechny podněty, žádosti a přání, která přednášejí laici. Ať s pozorností uznávají oprávněnou svobodu, která přísluší všem v pozemské obci. Od takového přátelského vztahu mezi laiky a jejich pastýři se může očekávat mnoho dobrého pro církev, neboť tímto způsobem se v laicích posiluje pocit vlastní odpovědnosti, povzbuzuje se jejich horlivost a usnadňuje se jejich spolupráce s pastýři. Oni pak s pomocí zkušených laiků, ať jde o záležitosti duchovní nebo časné, mohou usuzovat přesněji a lépe. Tak může celá církev za spolupráce všech členů účinněji plnit své poslání pro život světa.“ *o. Jiří*

Rekonstrukce zákristie

Na základě stálých připomínek k nevyhovujícímu stavu interiéru se sešla skupina věřících pod vedením P. Jiřího Brtníka, aby rozhodla jakým způsobem postupovat. Požadavky na dnešní provoz jsou poněkud jiné než v době výstavby kostela v r. 1932.

Bylo rozhodnuto požádat o radu architekta pana Vladimíra Sequense, který má se zařizováním vnitřních prostor kostelů bohaté zkušenosti. Při přednesení našich požadavků, které se léta hromadily a stále se odsouvaly, bylo dohodnuto na schůzce v zákristii s panem architektem následné:

- Zajistit přívod tekoucí vody a odpadu do prostoru zákristie – hygienický požadavek
- Opravení stávající skříně na kostelní nádobí, odstranění nevyhovujícího stupínku

- Nevyhovující skříně, vnitřní okna a stůl, vyrobit z jednoho druhu materiálu
- Stávající topení rozšířit o podlahové vytápění se všemi rozvody umístěnými v podlaze
- Nové rozvody elektřiny se zabudováním rozvaděče do zdi
- Bednu zesilovače umístit do volného prostoru vchodu na kazatelnu
- Odstranění stávajícího schodiště na kazatelnu
- Nově vzniklý prostor uzavřít dveřmi
- Odstranění příčky do malé místnosti v předsíni vchodu do zákristie
- Stávající podlahy nahradit dlažbou.

Po zhodnocení vzniklých požadavků bylo rozhodnuto, že odborné práce budou provádět osvědčené firmy, a zbylé budou prováděné brigádnicky.

Po velikonocích byly prostory vyklizené a každou sobotu se dopoledne pracovalo. Byla odstraněna podlaha, snížen vzniklý terén do požadované hloubky, podél vnitřního základu vykopána rýha, mezi zákristií a přístavbou vykopán přívodní kanál pro položení potrubí. Instalaci provedla firma Kalianko. Do rýhy uvnitř místností byla položena drenážní hadice se zaústěním do otvoru venkovního zdiva a na druhé straně do vyčištěného nepoužívaného komínu s novým vývodem nad střechu za účelem odvětrání vlhkosti. Zbylý prostor rýhy a požadovaná hloubka podlahy, byly zasypány kačírkem, v kterém byly položeny chráničky pro vedení el. rozvodů. Následovalo položení podkladové vrstvy betonu, kterou provedla firma Drápal. Po dohodě s vedoucím firmy byla odstraněna nevyhovující omítka a stávající omítka se musela očistit od malby a následně umýt. Následovalo omítání. Byl vyrovnán vyčnívající základ a společně s podlahou zaizolován proti vlhkosti s pomocí firmy Pavla Langera. Následovalo položení tepelné izolace podlahy, na kterou firma Kalianko nainstalovala rozvody podlahového vytápění, zaústěné do nového výklenku v chodbě, s napojením na stávající rozvod v kostele. Pak nastoupila firma TOKAREX spol. s r. o. k zalití potrubí speciální hmotou určenou současně k celkovému vyrovnání povrchu podlahy. Firma Daněk a firma Lhotský dokončily rozvody vedení a zabudování rozvaděčů. Po potřebném vytvrdnutí podlahy byla firmou Drápal položena dlažba, obklady a dokončeny omítky. Vymalování všech prostor a montáž nábytku provedli Jiří Dvořák se synem Vojtěchem.

V průběhu rekonstrukce zákristie, byla ve zpovědní místnosti instalovaná nová vnitřní okna z důvodu zateplení místnosti. Dále bylo položeno nové odpadní potrubí dešťové vody z jižní strany chrámu s vyústěním do volného prostoru trávníku.

Všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na brigádách, zajištění občerstvení atd. patří velké poděkování.

Vladimír Kuklínek

Rozpis výdajů souvisejících s rekonstrukcí sakristie

Konzultace - příprava	1 962,00
Elektroinstalační práce	58 225,00
Tokarex, pokládka anhydritového potěru, odstranění an. šlemu	22 847,00
Stavební práce - firma P. Drápal	69 542,00
Vodoinstalační a topenářské práce	69 245,00
Primalex, barvy	1 164,00
Celkem výdaje v roce 2016	222 985,00
Nábytek (fakturace v roce 2017)	170 000,00
Celkem	392 985,00

V tabulce chybí spousta odpracovaných hodin i připravené svačinky pro brigádníky, ty se zcela jistě „účtují“ jinde.

Marta Řičánková

Kostelníkem v blažovickéme kostele

Když jsem jako dítě chodil do kostela, moc mě to nebavilo. Často jsem zlobil a vyrušoval.

Můj kamarád ministroval a přemlouval mě, abych to zkusil také. Jednou v pátek před mší svatou mi ukázal zákristii, než jsem se rozkoukal, tak jsem byl oblečen a informován, kam mám jít, kde mám stát a co mám dělat. Pamatuji si to velmi dobře, klepaly se mi nervozitou kolena. Myslím, že to byla nejen vůle Boží, ale i pana kostelníka, který říkal: „No vidíš, ani to nebolelo, příště zase“. Od té doby ministruji dvanáct let. Za tu dobu jsem zažil s panem kostelníkem spoustu událostí. Například nezapomenu, jak nám během mše svaté, začala hořet kadidelnice a jednou se nám dokonce podařilo podpálit zákristii. Lidé ani netuší, co se během mše odehrává za oponou. Pan kostelník Mazálek ale vše řešil s klidem. Byla s ním sranda. Ve své službě byl ale poctivý a důsledný. Vždy věděl, co má dělat a se vším si poradil.

Když náhodou zapomněl, podíval se do chytré knížky (příručka pro kostelníky), kde to bylo napsáno. Práce kostelníka je náročná, nemůže ji dělat každý. Je to poslání a ne povolání. Není to jen odemknout a zamknout kostel, jak si hodně lidí myslí. Musí otevřít kostel minimálně hodinu před začátkem mše. Nachystá hostie, víno, kalich, patény, připraví čtení a oblečení pro faráře. O pár let později musel po celou dobu zesilovat a ztlumovat mikrofony, takže se za celou mši nezastavil. Dnes je nové ozvučení a vše je automatické. Po mši vše uklidil, umyl a dal zpět na své místo. Potom zamknul kostel a šel domů. Říkal mi, že tuhle práci vzal jen na zkoušku, a nakonec se jí poctivě věnoval 13 let. V roce 2016 předal službu jiným.

Pan Mazálek je hodný a skvělý člověk, kterého si vážím a na spolupráci s ním budu vždy vzpomínat.

Jakub Hrnčiar

V minulém roce završil svou mnohaletou službu obětavý kostelník u Nejsvětějšího Srdce Páně pan František Mazálek, který v listopadu oslavil 80 let.

Začalo to kdysi ministrováním za DP Josefa Soukupa, potom to byl zpěvák v kostelním sboru za Vladimíra Babušíka a DP profesora Josefa Martínka, který si „Fanu“ vyhlédl jako amatérského muzikanta heligonkáře (ale on se také učil u pana učitele Fojtla ve Tvarožné na klavír a doma trápil harmonium) na delší záskok za režimem vězněného varhaníka Karla Paulíka „kapelníka“ a neodpustil mu ani dojíždění na bicyklu do Prace na lekce harmonie. Vzpomínám, jak jsme jednou museli na přání pana profesora nacvičit spoustu zpívaných latinských textů pro obřady Svatého týdne.

Na kostele bylo vždy práce „jako na kostele“ a Fana nikdy nechyběl.

Když zemřel nezapomenutelný „předříkávač“ o procesích pan Tomáš Kaláb, ujal se funkce opět Fana a už mu to zůstalo.

Nakonec bylo potřeba nalézt náhradu za našeho kamaráda kostelníka pana Antonína Lhotského a Fanu jsme nemuseli ani příliš dlouho přemlouvat. Jak se dařilo kostelu a hlavně liturgii za jeho „vlády“ všichni víme, a to ještě reprezentoval hlas lidu ve farní radě.

Fano, modlíme se za tebe!

J. Kašpařík, Jiří Nohel

Těsně před vytištěním tohoto čísla všechny zaskočila nečekaná zpráva. Pan František Mazálek v neděli 5. března zemřel. Modleme se za něho.

Redakční rada

Chrámový sbor a schola

V loňském roce chrámový sbor provedl celkem tři koncerty. Dva jsme zazpívali 14. února 2016 společně s chrámovým sborem Podolí. Bylo uvedeno dílo Jacoba de Haana „Missa brevis“. Koncerty se konaly v Havlíčkově Brodě a Humpolci. Koncerty byly benefiční. O hudební doprovod se postaralo smyčcové kvarteto a elektronické varhany. Smyčcové kvarteto bylo sestaveno ze členů Státní filharmonie Brno a na varhany hrál David Postránecký (varhaník z baziliky na Starém Brně). Dirigentem těchto dvou koncertů byl ředitel kůru v Brně na Petrově Petr Kolař. Výtěžek z koncertů byl použit jako finanční pomoc pro stavbu kamenného hospice v Jihlavě. Třetí koncert byl proveden v brněnské hvězdárně 18. prosince 2016 jako adventní koncert. Koncert jsme provedli opět s podolským chrámovým sborem. Tentokrát jako doprovodné těleso byla Komorní dechová harmonie Brno s dirigentem Robertem Kružíkem.

Další prezentace sboru byla o Vánocích, chrámový sbor společně se scholou zazpíval „Tichá noc“ (Fr. Gruber/V. Renč), „Aj, dnes v Betlémě“ (lidová koleda), „Bůh se nám dnes narodil“ (Adam Václav Michna z Otradovic). Samostatně schola zpívala lidové koledy „Sem pojďte, poběhněte“ a „Pojďte chlapci k nám“. Sóla zpívaly Magdalena Bártková, Veronika Škaroupková a Anežka Faltýnková. Doprovod na housle a zobcovou flétnu zajistily Kateřina Bártková a Veronika Mazálková. Na trumpetu hrál Milan Kalianko.

Schola má nyní osm sboristek tak jako první rok. V loňském školním roce (2015-16) jsme přijali pět mladších dětí, které ale ve školním roce 2016-17 přestaly scholu navštěvovat. Ve schole se nyní snažíme o trojhlasý zpěv, jenže při počtu osm je to téměř nemožné.

Kdyby někdo věděl o dětech, které mají zájem o zpívání ve schole, rádi je přivítáme některý pátek v 16.30 hodin v kostele na kůru.

„Zpívejme Hospodinu novou píseň“

Česlav Černý

Naše zvonička

O původu a opravách zvoničky jsme se dočetli v Obecním zpravodaji s využitím záznamů z obecní kroniky.

Chci ještě přidat, co sám pamatuji z doby II. světové války a poválečných let:

Na zvonici se vždy zvonilo třikrát denně a večerní „klekání“ bylo nekompromisním signálem k okamžitému návratu nás dětí domů. Krom denního vyzvánění se zvonilo ještě každý pátek ve tři hodiny na paměť skonu Ježíše Krista na kříži.

Dnes si stěží dovedeme představit, že zvonění bylo pro většinu lidí ve vesnici jediným pevným časovým údajem („Už zvonilo!“), protože jen málo lidí mělo radiový přijímač, aby si mohlo občas nastavit správný čas na „pendlovkách“, a to, když se za války vypínal často elektrický proud, mohl se časový signál snad zachytit pouze na „krystalce“. (Pro dnešní školáky: Když se přes celý selský dvůr natáhl drát jako anténa, tak bylo možno na takovém malém přístroji amatérské výroby bez baterie s velkou cívkou a galenitovým krystalem po řadě pokusů naladit jedinou stanici a poslouchat slabé vysílání velkými sluchátky.) Proto bylo důležité pořídit věžní hodiny (podařilo se koncem války 1944), ale i ty se při vypínání proudu muselo chodit na věž pravidelně „natahovat“. Když už byly věžní hodiny, tak stávala paní Julinka ve dveřích zvonice a začala zvonit jakmile „odbilo“. Dnes je zvonička řízena „rádio-časem“, tak si mohou občané spolehlivě zkontrolovat i své náramkové hodinky.

Projít kolem zvonice znamenalo vždy se pokřižovat, nebo pro tatíky smeknout, jako ostatně tehdy před každým křížem.

Dále vyprovázel zvon zemřelé spoluobčany na poslední cestě vesnicí, když byly pohřby vypravovány ještě z domu zesnulého. Úmrtí spoluobčana oznamoval umíráček z věže kostela, ten však byl v průběhu války sejmut, aby tajně nahradil podobně velký zvon „evangelijní“ v malé vížce kostela, protože ten byl jediný ze zvonoviny, která podléhala „rekvírování“. Vím, že tehdy těžký zvon snesl v úzkém prostoru můj otec na hlavě a stejným způsobem vynesl po žebříku umíráček a namontoval – jak to mohl provést poslepu nad hlavou a bez cizí pomoci si dnes nedovedu představit. Tak byly do hlášení zapsány všechny zvony jako litinové a evangelijní zvon ukryt – nikdy jsem se nedověděl kde. Proto se dále zvonilo umíráčkem z malé vížky. Po válce byly zvony opět vyměněny, ale pohodlnější vyzvánění na evangelijní zvon již zůstalo a umíráček ležel na podlaze ve věži až do zavěšování nových zvonů.

Když byl pohřeb vypravován „z domu“, tak se nejprve na zvoničce zvonilo „na schůzku“ půl hodiny před odchodem z domu a potom při „vynášení“ a pohřebním průvodu vesnicí. Vynášení znamenalo třikrát poklesnutí s rakví nad vstupním prahem do domu s náznakem kříže. U jednotlivých profesí nebožtíků bývalo též specifické rozloučení s celoživotní profesí – např. odcházejícího kováře vyprovázely vždy údery na jeho kovadlinu v domě a v nové době i údery bucharu.

Zmíněné „šturmování“ v případě nebezpečí (nejčastěji požáru) bylo prováděno tak, že pravidelným trháním za provaz byl zvon donucen bít v rychlém tempu pouze na jednu stranu zvonu a tak bylo zvonění naléhavé a nezaměnitelné.

Zvonička postavená na místě se zvýšenou půdní vlhkostí musela být stále udržovaná – „mazaná“ – ale omítka dále opadávala a tak byla v padesátých létech při celkové obnově nahrazena pevnější omítkou břízolitovou. Po novém pokrytí střížky nahradil můj otec zrezivělý křížek novým, ale jak to bylo s bání přesně nevím, protože původně pod křížkem báň nepamatuji, možná zcela zrezivěla. Také rozpadlý dřevěný rám u vitrínky Paní Marie nahradil otec novým kovovým, s nápisem „OBNOVENO1955“. Také uvnitř byla zvonička doplněna řádným stropem pod zvonem, protože vnitřek zvoničky byl znečišťován ptačím trusem. Pamatuji, že ve večerních hodinách hojně zalétávali do zvoničky netopýři, ale ti tam měli pravděpodobně jen noční „přístaviště“, protože ve dne by tam při zvonění asi nevydrželi. Já jsem v té době upravil také vyvážení zvonu, který do té doby zvonil ve zcela nestandardním tříčtvrtečním rytmu – dvě ze tří.

V břízolitem pokryté zvoničce se však dále zvyšovala vlhkost a stěny nebylo vůbec možné udržovat, tak jsem navrhnul odvětrávané dřevěné obložení, které vydrželo až do další rekonstrukce firmou Kaláb.

Ještě jednu důležitou roli sehrála zvonička při primici P. Josefa Ondráčka, když u zvonů byly umístěny reproduktory, které přenášely dění u domu a organizační pokyny slečny Marty Mazánkové do celé vesnice.

Jan Kašpařík

Co nás učí matka církev?

Bůh k nám promlouvá různými způsoby. Věříme, že již nám zjevil všechno, co chtěl. Jeho Zjevení je zachyceno v Písmu svatém a Tradici. Tradici se míní to, jak církev sebe sama a to, co jí Bůh svěřil, chápe od dob apoštolů.

Písmo i Tradici, tedy všechno, co nám Bůh zjevil, se musíme učit stále lépe chápat a uvádět do života. K tomu dostala církev ještě dar to správně vykládat. Tento dar, nebo také úřad, se nazývá Učitelský úřad církve (Magisterium).

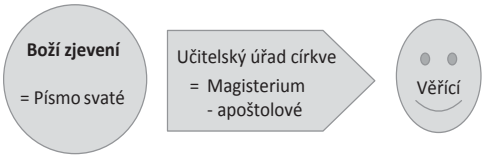

Jedním z výrazů tohoto Učitelského úřadu církve jsou také dokumenty, které vydává papež, neznámější jsou encykliky. To všechno nám má pomoci věci, které nám Bůh řekl, žít v konkrétní situaci nebo připomenout to, na co jsme trochu zapomněli.

Nejaktuálnějšími dokumenty učitelského úřadu církve jsou synodní exhortace Evangelii gaudium o evangelizaci, encyklika Laudato si' o našem přístupu ke stvoření a brzy také vyjde dlouho očekávaná exhortace o rodině. Chci vám v následujících číslech Kukátka postupně z každého dokumentu vybírat některé důležité a zvláště aktuální myšlenky a trošku vás navnadit k touze tyto dokumenty znát více.

o. Jiří

EVANGELII GAUDIUM,

synodální exhortace (v překladu vyhlášení) **Radost evangelia**

Ze sledované synody o rodině již jistě máte ponětí, co to synoda je. Je to způsob, jakým Magisterium funguje, kde se biskupové světa s papežem radí o tom, jak odpovídat na současné problémy a výzvy. „Papaláši ve Vatikánu něco rozhodnou", komentoval mi skepticky kamarád. Avšak, jak jsem vysvětloval výše, biskupové k tomu mají od Krista pověření a zvláštní světlo Ducha svatého, aby mohli chápat věci správným způsobem.

A tedy, exhortace Evangelii gaudium je výsledek synody o Nové evangelizaci.

Vidím, že pořád je, co vysvětlovat. Nová evangelizace znamená, že se snažíme znovu evangelizovat ty, kteří v minulosti již křesťanství přijali, třeba i pokřtěné, kteří již neví, co dostali.

Jak můžeme vidět již z naznačené v názvu, hlavní myšlenkou papeže je, že „Radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem... chci se obrátit k věřícím a pozvat je k nové etapě evangelizace, která bude poznamenána touto radostí..." (č. 1)

První kapitola je výzvou k „MISIJNÍ PROMĚNĚ CÍRKVE". „Dnes... my všichni (jako součást církve) jsme povoláni... (vycházet), vydat se do všech periferií, které potřebují světlo evangelia... Dodejme si odvahu k větší iniciativě!" (č. 20.24)

No a moc důležitým textem v ní je výzva k obnově farností: „Farnost není zastaralá struktura... Musíme však uznat, že výzva... k obnově farností dosud nepřinesla dostatečné plody, aby farnosti byly ještě blíže lidem... a zcela se zaměřily na misijní poslání."

Ve druhé kapitole synoda reaguje na současnou situaci a upozorňuje zejména na to, že se málo ANGAŽUJEME VE SPOLEČNOSTI.

Ve třetí kapitole se můžeme učit, jaká má být ta naše ZVĚST EVANGELIA. Zajímavé je, jak konkrétně to zde pro nás zaznívá: „... existuje určitá forma kázání, která je každodenním úkolem každého z nás... přinášet evangelium těm, s nimiž se... setkáváme... na cestě, na náměstí, v práci, na ulici... Prvním momentem... je osobní dialog, v němž... druhá osoba sdílí své radosti, naděje, starosti... Teprve po takovéto konverzaci je možné připomenout to zásadní poselství, kterým je osobní láska Boha, jenž se stal člověkem... Někdy se vyjadřuje přímo, jindy osobní svědectvím..."

Ve čtvrté kapitole se jasně zrcadlí papežova evangelní spiritualita, která má pevné místo právě i V EVANGELIZACI: PÉČE O POTŘEBNÉ VE SPOLEČNOSTI. Mluví se zde hojně o nutnosti skutečně se pro ně prakticky nasadit. Pro naši situaci ale říká také toto: „Duch uvádí do pohybu... především pozornost obrácenou k druhému, ‚jehož považujeme za totožného se sebou samým'... To znamená umět ocenit chudého člověka v jeho vlastní dobrotě... Autentická láska... (nám) umožňuje... sloužit druhému..., protože... je krásný nezávisle na vnějším dojmu... Jedině to umožní, aby ‚se chudí cítili v každém křesťanském společenství ‚jako doma'. Nebyl by právě tento způsob nejlepším a nejúčinnějším představením radostné zvěsti Božího království světu?' (sv. Jan Pavel II.)" (č. 199)

No a v poslední kapitole mluví o tom, jak my se můžeme stát DUCHEM VEDENÝMI HLASATELI: „Bez delších chvil prožitých v adoraci, v modlitbě nad slovem a v upřímném dialogu s Pánem povinnosti snadno ztrácejí smysl, oslabí nás únava i těžkosti a naše horlivost vyhasne... Nesmírně mě těší, že... přibývají modlitební skupiny, společenství... rozjímavé četby slova a nepřetržité eucharistické adorace..." (č. 262)

„Panno a Matko Maria... Hvězdo nové evangelizace, pomáhej nám vydávat zářivé svědectví..., aby radost evangelia dospěla až na kraj světa..."

Tolik slova slova nástupců apoštolů v čele s Františkem. Stálo by za to tuto exhortaci projít hlouběji. Pokud byste chtěli začít sami již dnes:

http://bip.cz/STAZENI/DOKUMENTY/pastor_texty/Radost-evangelia.pdf

Sekulární františkánský řád v Blažovicích

Protože v letošním Blažovickém poutníku je výjimečně více článků z našeho společenství, tak jenom o společném víkendu. Tentokrát jsme v pátek 10. června odpoledne odjeli do Sušice. První zastávka ještě před příjezdem do Sušice byl raně barokní kostelík sv. Andělů Strážných na vrchu Stráži, místními důvěrně nazývaný „Andělíček". Od kostelíka, obklopeného ambity, je nádherný výhled na město a pošumavskou krajinu, za zdi této malé andělské pevnosti se však dostanete málokdy. Ale protože právě probíhala noc kostelů, mohli jsme si ho prohlédnout. Poutních míst k Andělu Strážci není mnoho a sušický kostel je nejvýznamnějším v rámci celé České republiky. Měli jsme radost, že jsme mohli vzdát čest andělům strážným přímo v kostelíku, který je jim zasvěcen.

Bratr Kapistrán nám zajistil ubytování v kapucínském klášteře. Ještě večer jsme zavítali do kapucínského kostela, kam putují lidé k milostnému obrazu Bolestné Panny Marie (Sušické Panny Marie), k němuž se váže pověst o zázraku na zámku ve Lčovicích roku 1649. Zbytek noci kostelů jsme strávili chrámu sv. Václava. V sobotu jsme navštívili starý šumavský kostelík v Dobré Vodě, který je jako jediný na světě zasvěcen sv. Vintíři. V době totalitního režimu byl využíván jako vojenské skladiště. Opravený kostel byl znovu vysvěcen v roce 1995, při příležitosti 950. výročí od smrti sv. Vintíře. O něco později sem byl umístěn nový skleněný oltář, křížová cesta, betlém, obětní stůl, ambon a několik soch, všechno ze skla. Dílo sklářské výtvarnice Vladimíry Tesařové. Hned vedle kostela stojí kaple s pramenem železité vody, kterému bývají připisovány léčivé účinky a podle kterého dostala osada své jméno.

Odtud jsme jeli k místu přezdívanému šumavské Lurdy. Hauswaldské kaple je označení pro toto poutní místo, nacházející se pod Kostelním vrchem, nedaleko obce Srní. Poutní místo se v minulosti proslavilo mezi širokou veřejností díky mnoha nevysvětlitelným a zázračným uzdravením. Na oslavu těchto událostí zde byly postupně vystaveny tři kaple. Poslední byla v roce 1957 zničena československou armádou. V roce 2006 bylo poutní místo obnoveno. Čistá pramenitá a údajně léčivá voda je od studánky přivedena k místu kaplí ručně tesanými vantroky. Upravené pítko má podobu skleněného bloku s otiskem spojených dlaní člověka. Na jeho okraji jsou v českém, německém, anglickém a latinském jazyce citáty z Bible svaté: Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. Asi 100 m před prostorem vlastních kaplí, roste tzv. Medvědí strom, u kterého v minulosti údajně došlo ke zjevení Panny Marie, která zachránila dvě ženy před útokem medvěda.

V neděli ráno jsme se po mši svaté seznámili s místními terciáři – byla to mladá rodina se čtyřmi dětmi. Pozvali nás na svoji farmu do Červeného Dvorce. Farma až na konci klikaté cesty, která dál už nikam nevedla, měla františkánské Tau přímo v názvu. Jmenovala se Tau – biosýrárna. Popovídali jsme si o tom, jak vypadá společenství u nich a u nás, nakoupili pecny biosýra a másla, a jeli dál. Kapucíni nám půjčili klíč od prastarého kostelíka v Albrechticích. Cesta vedla stále do kopce, uzoučkými silnicemi, a náhle skočila. Za námi nádherný výhled na Šumavu, před námi dvě brány. Jedna vedla do zašlého oprýskaného statku a na ní byl nápis: Šťastná domácí prasátka… možno v půlkách, po domluvě i rozbourat…

Druhá brána vedla do areálu prastarého mechem porostlého kostela obklopeného polorozpadlou hřbitovní zídkou. Kostel byl vystavěn za vlády druhého českého krále Václava I. a vysvěcen v roce 1179. Věřte, že se zde zastavil čas. Po očku jsem se dívala, zda z nějakého výklenku nevyjde rytíř v pevné zbroji nebo někdo podobný.

Vrátili jsme se do kláštera a celkem s lítostí začali balit. Nastala hodina odjezdu a my jsme zjistili, že u jednoho auta praskla hadička a vytekl benzín. V neděli odpoledne. Kapistrán i bratři kapucíni se ukázali jako opravdoví bratři. Obtelefonovávali různé autoservisy, automechaniky, a nic. Nakonec se dobrá věc podařila. Přijel pán, tedy přivezla ho manželka, protože, jak říkal, je po mrtvici, ale všechno sehnal a opravil. Mezitím nám jeho paní, mimochodem místní lékárnice, povídala o svém přátelství se známým bylinkářem otcem Ferdou, který zde byl farářem, o jeho výjimečných vlastnostech a znalostech. Auto bylo opraveno a, světe div se, pan automechanik si za opravu nechtěl nic vzít. A tak nám zbyla vzpomínka nejen na krásnou Šumavu, ale i na krásné duše šumavských lidí. Letošní duchovní víkend plánujeme opět do Sušice, protože jsme zdaleka ještě neviděli všechno.

Na zpáteční cestě jsme se ještě stavili na Rábí a nakonec jsme si prošli hřbitov v jiných Albrechticích, tentokrát nad Vltavou. Hřbitovní zeď tvoří 85 kapliček zdobených lidovými malbami a veršovanými náhrobními nápisy. Ač se jedná o hřbitov, u nápisů jsme se se docela pobavili.

A ještě jedna zajímavost na závěr. „Školní rok" jsme zakončili v Husovicích na faře a mohli jsme si také prohlédnout nově zrekonstruovaný klášter Školských sester svatého Františka v ulici Karlova, na jehož rekonstrukci se, co se dřeva týče, podílel jeden z nás, Jirka Dvořák.

Marta Kalábová

Dvojí slavnost

V pondělí 26. září 2016 proběhla v našem společenství Sekulárního františkánského řádu dvojí slavnost. Při večerní mši svaté v blažovickém kostele přijal otec Vianney do noviciátu SFŘ dva bratry a jednu sestru. Každému nově přijatému kandidátu byla předána Řehole SFŘ a křížek na krk ve tvaru Tau.

Zároveň většina z nás při této mši svaté oslavila výročí 25 let od vstupu do noviciátu. Po mši svaté jsme zavzpomínali.

Společenství SFŘ v Blažovicích vzniklo ze dvou společenství, která se v době totality tajně scházela na různých místech. Naším duchovním asistentem byl ustanoven P. Jan Maria Vianney. Dne 13. června 1991 vstoupilo šestnáct bratří a sester do půl roku trvajícího období kandidatury, během léta přibyli ještě další dva. Období našeho noviciátu bylo zahájeno 19. září 1991 mší svatou v blažovickém kostele.

Za rok nato dne 25. září 1992 stálo čtrnáct bratří a sester, kteří končili noviciát, před oltářem znovu. Jeden po druhém jsme poklekli a do rukou otce Vianneye, jako zástupce Krista, jsme složili slib:

„Ke slávě všemohoucího Boha, ke cti Panny Marie, svatého otce Františka, ku prospěchu bratří a sester slibuji, že se budu celý život řídit evangeliem a zachovávat Řeholi a pravidla III. řádu sv. Františka, která jsou potvrzena matkou Církví. Nechť mi k tomu pomáhá Ježíš a tato svatá evangelia, na nichž držím ruku.“

„A já ti na místě Božím slibuji život věčný, když to dodržíš“, uslyšel nakonec každý z nás z úst kněze. Shodli jsme se, že ještě dnes cítíme mohutnost této chvíle.

A protože podle Rituálu Sekulárního františkánského řádu máme občas obnovit buď společně, nebo každý zvlášť, trvalou profesi neboli rozhodnutí žít podle evangelia, při vzpomínce na náš profesní slib a při pohledu na nové bratry, slova obnovy rozeznívaly naši duši:

„Děkujeme ti, Pane, za povolání do Sekulárního františkánského řádu. Prosíme tě o odpuštění všech našich selhání, slabostí a provinění proti našemu rozhodnutí žít podle evangelia a proti Řeholi. Dej nám, prosíme, abychom stále zakoušeli horlivost a nadšení toho dne, kdy jsme vstoupili do bratrského společenství. Proto obnovujeme své rozhodnutí žít evangelium podle Řehole Sekulárního františkánského řádu až do smrti. Dej nám také, abychom vždy žili v souladu se svými bratry a sestrami a přede všemi vydávali svědectví o velikém daru františkánského povolání, který jsme od tebe přijali, abychom se stali svědky a nástroji poslání církve mezi lidmi a hlásali Krista životem i slovem. Amen.“

Marta Kalábová

Jak František postavil jesličky

Jeden z vrcholů adventní doby v Blažovicích bývá besídka. Před začátkem adventu se k nám různými cestami dostala zvěst, že součástí bude i představení o tom, jak svatý František postavil první jesličky. A protože jsme z toho měli radost, a protože sdílená radost je dvojnásobná radost, pozvali jsme i asistenta našeho společenství, františkána Kapistrána, ať přijede i se svými svěřenci z Husovic a potěší se také. Kapistrán se skupinkou svých „Mimoňů“ přijeli, sice v Blažovicích zabloudili, ale chvilku po začátku už byli na místech. Besídka opět nezklamala. Všechny děti byly úžasné. A představení o svatém Františkovi si holky i kluci očividně zahráli s radostí. Také pro nás diváky to byla nejen zábava, ale i poučení. Nakonec kluci „františkáni“ seběhli z jeviště a přivedli si nahoru nejen rodinu Paulíkovu s malým Filípkem, kteří znázorňovali svatou rodinu s Ježíškem, ale i nefalšovaného františkána Kapistrána.

Marta Kalábová

Dny v diecézích a SDM Krakov 2016

Dny v diecézích Straszęcin

Ve středu 20. 7. 2016 jsme se všichni poutníci setkali v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla, abychom mší zahájili dlouho očekávanou pouť do Krakova. Z Blažovické farnosti to byli: Jiří a Barbora Kubalcovi, Marie Daňková, Daniela Bártková, Marcela Paulíková , Markéta Řičánková a Klára Dvořáková.

Celý den jsme procestovali v autobuse a večer dorazili do farnosti Straszęcin, kde jsme se po dvojicích rozdělili do rodin. Všechny rodiny byly milé a moc hezky se o nás staraly. Většinou neuměli rodiče anglicky a tak komunikace probíhala česko-polsky. Ze začátku to bylo lehce obtížné, koncem našeho pobytu v rodinách jsme se však už v podstatě bez větších problémů dorozuměli. S polskou mládeží jsme většinou komunikovali anglicky. Celá farnost nám připravovala program. Každý den začínal i končil společnou modlitbou, mší nebo adorací v místím kostele. Ve čtvrtek jsme navštívili pracovní tábor Pustkow a Horu smrti. Večer pro nás připravili grilovačku, kde bylo neskutečné množství jejich pochutin, také jsme tancovali jejich tance, ale i my jsme se přidali a zazpívali a zatancovali na naši polku. Celý večer se krásně vydařil, sblížili jsme se s celou jejich farností a kolem jedenácté večer jsme setkání rozpustili, abychom se dobře vyspali na další den. V pátek jsme šli k poutnímu kostelu do Zawady, kde jsme se setkali už i s mladými z Chorvatska, Německa a Bolívie. Mši v Zawadě vedl náš brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který nás doprovázel skoro celé setkání. V sobotu jsme pomáhali uklízet jejich kostel a faru a odpoledne vyrazili na pouť do Stary Sącz, na jehož kraji se nachází Papežský oltář, kde sv. Jan Pavel II. kanonizoval svatou Kingu. Nachází se tam také muzeum sv. Jana Pavla II. Na tomto místě se s námi sešlo asi 30 tisíc mladých z celého světa. Do programu bylo zařazeno představování národů, mše svatá, tanec a zpívání. Atmosféra celé pouti byla nádherná a přátelská, a domů jsme dojeli až po půlnoci. Neděle byla dnem odpočinku a čas s rodinou. Dopoledne jsme byli na mši a následoval oběd v rodině. Já a Maruška jsme odpoledne s naší rodinou hráli volejbal a badminton. Pak jsme šli na procházku s mladými z farnosti a večer navštívili koncert na náměstí v Dębici. V pondělí jsme se nasnídali v rodině a rozloučili se. Naše rodina byla skvělá, moc hezky se o nás starali a při loučení jsme měli všichni na krajíčku. Myslím, že každý na svoji rodinu bude ještě dlouho vzpomínat, jelikož jsme se měli opravdu parádně.

Světové dny mládeže - SDM Krakow

V pondělí jsme odcestovali autobusem do Krakova. Dojeli jsme do recepce pro Čechy a zaregistrovali se. Já, Maruška, Markéta a ještě jedna naše kamarádka jsme měli to štěstí, že nás ubytovali v malinkém klášteře Malých sester Ježíšových. Sestřičky se sestěhovaly do jednoho pokoje a nám přenechaly druhý. Jelikož některé studovaly na Slovensku nebo i v Česku, tak jsme si bez větších problémů rozuměli. Ostatní takové štěstí však neměli a bydleli v tělocvičnách, ve školách a jiných velkých prostorách, kde byly studené sprchy a málo místa. Hned v pondělí byla v 17.00 zahajovací mše v českém centru a poté zahájení. Na zakončení dne byla adorace, kterou vedl biskup Vojtěch Cikrle. Každé dopoledne byl program v českém centru, který zahrnoval ranní modlitbu, katechezi, divadlo, scénky, blogy youtubera Kešu a mše svatá. Odpolední programy byly různé, většinou pro celé národy. V úterý odpoledne byla v parku Błonia zahajovací mše svatá, kterou vedl polský kardinál Dziwisz. Slavnostně se přinesl kříž a ikona Panny Marie, kterou mládeži věnoval Jan Pavel II. a jsou symboly Světových dnů mládeže. Ve středu se konala pouť do Lagiewnik. Místo, kde je kostel sv. Jana Pavla II a sv. Faustyny Kowalske s bránou Milosrdenství. Ve středu také doletěl Papež František do Krakova a v rámci festivalu mládeže jsme navštívili modlitbu se zpěvy Taizé. Ve čtvrtek bylo v Błoni přivítání svatého otce Františka, kde měl katechezi. Chtěli jsme stihnout i večerní program v českém centru ale tramvaje byly tak plné, že jsme se domů dostali až po dvou hodinách. V pátek jsme

Pokračování na str. 10

V českém centru s biskupem Vojtěchem Cikrlem

Pokračování ze str. 9

chtěli jít na Křížovou cestu s papežem Františkem, ale bohužel jsme se tam nedostali a čas jsme využili k odpočinku a k procházce u řeky kolem Wawelského hradu. Na křížovou cestu jsme šli večer do českého centra.

Sobotu ráno jsme zahájili mší svatou v českém centru a následně šli na pouť na Campus Misericordiae, kde se měl konat závěrečný víkend. Poměrně krátkou cestu jsme šli několik hodin, jelikož bylo všude spousta poutníků. Když jsme však dorazili do našeho sektoru v Campusu, bylo tam již několik Čechů, kteří hlídali místo ostatním, aby Češi v našem sektoru byli pohromadě. Po cestě jsme dostali balíček s jídlem na sobotu i neděli. Večer kolem půl sedmé dojel papež František a začal program. Přivítání papeže, svědectví, informace o životě svaté Faustyny, katecheze papeže, zpívaná Korunka k Božímu milosrdenství a nakonec vigilie se svíčkami. Celý program byl opravdu naplňující a klidný. Na konec byl koncert, po kterém jsme usnuli. V neděli ráno kolem sedmé hodiny již začal program v podobě modliteb. V 9 hodin přijel papež František a v 10 hodin začala mše svatá. Na konci mše oznámil papež František, že další SDM budou v Panamě. Myslím, že všichni si závěrečný víkend moc užili a cítili klid a radost. Po cestě domů se rozpršelo a byla bouřka s kroupami. Nikomu to však už nevadilo, jelikož jsme byli na cestě domů. V klášteře jsme se osprchovali, povídali se setřičkama a sdíleli společné zážitky. Večer už jsme se sbalili a šli k autobusu. Zpět do našich domovů jsme dorazili kolem půl 4 ráno.

Pouť - Stary Sącz

V parku Blonia

Celé dva týdny byly opravdu náročné, nicméně to za to opravdu stálo. Všichni jsme dojeli unavení a posilnění ve víře. Načerpali jsme klid a pohodu do dalších dnů. Světové dny mládeže musím opravdu všem doporučit.

Klára Dvořáková

Misijní jarmarky

Jsem ráda, že se misijní jarmarky těší stále větší oblibě. Aspoň podle odezvy od vás farníků. Je to vidět i na výrobcích, které na jarmarky přinášíte.

A musím přiznat, že stále více obdivuji šikovnost vás všech, kteří přispíváte. Často slyším, že se někdo bojí podarovat nějaký svůj výrobek a tak bych vás chtěla uklidnit a podpořit, abyste se nebáli a nestyděli se. I když něco na jarmarku zbude (spíš víc nezbude) putují vaše výrobky na další misijní jarmarky a máte vidět, jaký je o ně zájem. Svými výrobky prostě podporujete dobrou věc a tak vařte, pečte, šijte, zavařujte, uďte, pleťtě, vyšívejte a vyrábějte, má to smysl. Jen za minulý rok jsme na misijních jarmarcích vybrali krásných 50 250 Kč. Díky vám. Na naši farnost je to velký finanční dar. Samozřejmě děkuji i všem, kteří si výrobky chodí kupovat a mají pevné nervy vydržet nával v naší přístavbě. A v neposlední řadě děkuji panu kostelníkovi, který má též nemalé zásluhy.

Finanční pomoc je pouze jedním z aspektů podpory. Veškerá činnost je též podepřena modlitbami mnohých lidí. I bohoslovci v misiích se každý den modlí za své dobrodince a v basilice sv. Petra v Římě je denně sloužena mše svatá za všechny, kteří PMD podporují.

Další informace o misiích najdete na webu misiio.cz a Facebooku PMD, také na TV Noe je každý měsíc vysílán nový Missio magazín.

Zuzana Hrnčiarová

Farní den

Pod rozzářeným sluncem se v neděli 25. září scházelo do kostela na požehnání mnohem více lidí než obvykle. Začínal farní den 2016. Co se mi vybaví, když si řeknu – farní den? Spousta setkání, rozhovorů, úsměvů, příjemně strávené chvíle...

I ten letošní den se vydařil. Po požehnání jsme se už těšili na Pastýřskou kapelu, kterou jsme po jejím vystoupení odměnili zaslouženým potleskem. Následovalo krátké občerstvení, protože nás už čekal koncert naší blažovické skupiny Heaven, na který se také už všichni vždycky těšíme. Toto vystoupení bylo obohaceno krásným vstupem mladých – Daniely Bártkové, Marie Daňkové, Kláry Dvořákové, Marcely Paulíkové, Markéty Řičánkové a Jirky Kubalce – kteří se zúčastnili setkání mládeže v Krakově. Připravily si pro nás jak obrazový materiál s vysvětlujícím povídáním, tak také různé věci, které si přivezly, a zazpívaly nám krakovskou hymnu. Bylo na nich vidět, že se jim dobrodružství při setkání se svatým Otcem líbilo, a přes potíže a námahu stálo za to atmosféru setkání prožít a nasát do duší. Po zakončení koncertu jsme všichni už pospíchali na prostranství okolo kostela, kde bylo připraveno občerstvení od našich maminek a babiček. Děti se v žádném případě nenudily. Nejmenší si zařádily na skákacím „hradě“, pro starší děti si maminky připravily různé soutěže, velkou pozornost věnovaly děti i lanovému „povyražení“. Já osobně jsem strávila dost času v koutku táborníků, kde byly vystaveny různé výrobky a fotografie i ze začátků táboření. Zavzpomínala jsem na rok 1993, kdy jsme tradici orelských táborů s Lídou Kubínkovou zakládaly. Máme velkou radost, že tato aktivita stále trvá a dále se rozvíjí.

Když jsem se rozhlédla kolem sebe, většina účastníků se nějakým způsobem na přípravě a průběhu farního dne podílela. Je to radost, když se farnost dokáže takto spojit, prožít pěkné odpoledne a srdečně mezi sebou přivítat i ty, kteří se přišli jen tak podívat.

Zakončení farního dne se přesunulo do kulturního domu. Večer nás na duši pohladila hudba skupiny Javory a krásný zpěv Hany Ulrychové.

Přeji nám všem do dalších let, aby se tradice farních dnů udržela a dále rozvíjela. *Marie Daňková*

Orelský tábor 2016

Tradice blažovických orelských táborů trvá od roku 1993 zásluhou různých nadšenců, převážně blažovických farníků. Loni se uskutečnil s historicky nejvyšším počtem účastníků (65 z toho 47 dětí) v malebném údolí řeky Oslavy na tábořišti Skřipina.

Na týden se z nás stali detektivové, kteří se učili různé vyšetřovací metody, pouštěli se do boje s nebezpečnými zločinci, usvědčovali podezřelé a podobně. Některé zločiny se nás až nepříjemně blízko dotýkaly, například když neznámý recidivista otrávil vodou většinu členů tábora, nebo když byly mimoněm uneseny kuchařky. Díky nasazení všech účastníků tábora jsme zachránili kulturně-duchovní dědictví naší vlasti a nalezli ukradenou kralickou bibli, byl usvědčen a potrestán útočník, který zmlátil jednu z vedoucích i vrah majitele kasína. Mimo řešení zapeklitých případů jsme také měli čas na oblíbené táborové hry, nebo zpívání u táboráku.

Nedělní mši svatou jsme mohli slavit díky vzácné návštěvě – zavítal za námi otec Jan Nekuda, který se v té době loučil s Náměští nad Oslavou a stěhoval se do nového působiště. Na jeden den přijel také otec Jiří Brtník a odvážně absolvoval náročnou část cesty za biblí kralickou – údolím potoka, přes balvany, za tmy a chatrného osvětlení...

I přes více, či méně významné změny v týmu vedoucích, by se i letos měl uskutečnit orelský tábor, tentokrát blízko obce Svratouch na Vysočině, v termínu 19. – 26. 8. 2017. Pokud by měl někdo čas, chuť a odvahu věnovat týden svého času vaření pro bandu hladových rarášků, bude vítán!

Jana Řezáčová – hl. vedoucí

Pěší pouť do Slavkovic 17. - 23. července 2016

Svatý Otec František vyhlásil koncem roku 2015 Svatý rok milosrdenství, volba cíle pěší poutě pro rok 2016 byla tedy celkem jednoduchá – Poutní kostel Božího Milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. Protože je to z Blažovic pouhých 80 kilometrů, mohli jsme si dovolit jít trochu oklikou, abychom navštívili známé tváře.

NEDĚLE 17. ČERVENCE

Kolem půl třetí odpoledne jsme naložili zavazadla do tradičního doprovodného vozidla zapůjčeného rodinou Severovou z Velatic a po požehnání na cestu jsme se vydali kolem půl čtvrté z Blažovic – tentokrát směrem na sever. První zastávka nás čekala již ve Tvarožné v kostele sv. Mikuláše, kde jsme se krátce společně pomodlili, a zdejší pan farář nám podal stručný výklad k historii kostela. Dál už jsme pokračovali do Křtin, tentokrát jsme ale nešli přes Mokrou a kolem Pacherova kříže, ale střihli jsme si to přes les a kolem lomu přímo do Hostěnic, dále kolem kaple sv. Anny (zde se od nás odpojil pan Kašpařík s dívčí družinou – Danka, Katka a Magda Bártkovy a Marcela Paulíková), dolů pod Hádek a dále po lesní silnici přes Nové dvory a Březinu až do Křtin, kam jsme dorazili kolem půl deváté večer. Na faře už jsme měli uvařený výborný čaj, povečeřeli jsme, pomodlili se společně nešpory, rozložili jsme si svoje spacáky, a ulehli ke spánku.

PONDĚLÍ 18. ČERVENCE

V šest hodin ranní mše sv., potom snídaně, rychlý úklid a odchod kolem čtvrt na devět po červené turistické značce do Babic nad Svitavou, kde nás na pár dní opustil o. Jiří. Dále pokračujeme stále po žluté až do Adamova s odskočením si na Alexandrovu rozhlednu (nebyl pěkný rozhled). V Adamově jsme dali dva desátky růžence a pak pokračovali opět po žluté až do Vranova, kam jsme dorazili zrovna za zvonění zvonů na polední Anděl Páně. Zde jsme si trochu odpočinuli, najedli a prohlédli kapli (loď kostela se opravuje), zde také zazněly první zpěvy z Taizé i poprvé hymnus Roku milosrdenství. Kolem 13. hodiny jsme pak vyrazili na další úsek cesty turistickými trasami přes Svinošice do Lipůvky, zde kolem 15 hodiny odpočinek, pití, zmrzlina. Potom dále přes Nuzířov po cyklostezkách a turistických značkách až do Tišnova, kam jsme dorazili kolem půl sedmé. Na faře nás vítal s úsměvem náš bývalý duchovní správce o. Josef Rybecký, v kuchyni na nás čekaly dva plechy nasmažených řízků, k tomu chleba, okurky, dále buchty a jiné sladkosti. Po této večerní hostině jsme se společně pomodlili nešpory, domluvili zítřejší program a ulehli ke spánku.

ÚTERÝ 19. ČERVENCE

Ráno v 5.45 ranní chvály, potom přesun (auty a na kolech) do Předklášteří u Tišnova, kde o. Josef sloužil v 6.30 pravidelnou mši sv. Po cestě zpět jsme si v místní pekárně vyzvedli čerstvé tvarohové koláče připravené od místních farníků pro poutnickou snídani. Po ranním občerstvení duše i těla jsme kolem půl deváté odcházeli i s o. Josefem směrem na jihozápad přes Závist na Deblín a Svatoslav a pak už po modré turistické značce údolím Bílého potoka kolem bývalých vodních mlýnů až do Velké Bíteše. Zde se k nám na část cesty připojila paní Rejnušová z Mokré. Po občerstvení na náměstí a společné modlitbě a četbě u bítešského kostela jsme pokračovali dál po silnici směrem na Náměšť nad Oslavou, podešli jsme dálnici D1 až do Jinošova a odtud už po červené až do Náměště nad Oslavou (příchod cca v 19 hodin). Zde nás čekal náš „předbývalý“ duchovní správce o. Jan Nekuda. Na faře probíhal ještě příměstský tábor, takže tam bylo rušno, po společných nešporách jsme po dvaadvacáté hodině ulehli ke spánku.

STŘEDA 20. ČERVENCE

Ve středu jsme v 6.30 slavili mši svatou v náměšťském kostele (o. Jan ji odsloužil speciálně pro nás poutníky). Po snídani už jsme se rozloučili s o. Janem a popřáli mu hodně sil a požehnání do jeho nového působiště v Hustopečích, kam nastupuje za pár dní. Opustili jsme tedy Náměšť a vydali se po silnici přes Naloučany. Zde jsme se krátce zastavili s jednou místní paní, která se ptala, kam jdeme. Ukázalo se, že zná velmi dobře o. Jana a s povzdechem nám „oznámila“, že otec Jan od-

chází. Dále jsme pokračovali po cyklostezce přes Vaneč k Panskému mlýnu (odpočinek), dále přes Oslavu a Nesměř až do Velké Bíteše (příchod cca v 18 hodin). Na faře nás uvítal zdejší děkan P. Pavel Šenkyřík, rodák z Velatic, takže jsme se opět cítili jako doma. Navíc se k nám večer znovu připojil náš o. Jiří, který se šťastně vrátil z Rakouska z návštěvy své sestry. Naše společenství osvěžila ještě známá Jany Bártkové. Po večeři jsme se v 21 hodin shromáždili ve zdejším kostele ke společné modlitbě za SDM Krakov.

ČTVRTEK 21. ČERVENCE

Po ranní mši sv. ve zdejším kostele, snídani a úklidu jsme přiblžně v 8.30 opustili velkomeziříčskou faru. Přiznávám se, že Velké Meziříčí znám jen shora z D1, takže jsem si ho ráda prošla po svých po frekventovaných silnicích i kolem hradu. Potom jsme opět podešli dálniční most a po červené turistické značce doputovali do obce Lavičky, kde nám paní Sekničková otevřela místní nový kostel sv. Zdislavy. Dále jsme putovali stále po červené turistické značce přes Závist až do Netína, kde nám místní pan farář otevřel kostel a pověděl něco k jeho historii. Zde také zazněly Loretánské litanie za varhanního doprovodu našeho o. Jiřího. Po pozdním obědě ve stínu stromů jsme ještě zaznamenali „náhodné“ setkání brněnského děkana o. Václava Slouka, který zde byl na výletě s některými zaměstnanci děkanátu. Následně se strhla prudká bouřka, takže jsme na další úsek cesty opět po červené značce museli poprvé vytáhnout pláštěnky, které jsme sundali až v Radostíně nad Oslavou - v místě našeho dalšího noclehu. Místní duchovní správce P. Pavel Habrovec byl již na setkání mládeže v Krakově, na faře nás ale vítaly dvě usměvavé farnice, uvařený čaj, káva a ohřáté párky a klobásy. Byli jsme zde poměrně brzy, takže jsme stihli společnou modlitbu růžence s místními farníky a pak pokračovali společnou modlitbou nešpor. Uléhali jsme brzy při vědomí, že nás zítra čeká brzké vstávání.

PÁTEK 22. ČERVENCE

Ve 4.30 ranní chvály, cca v 5.15 odchod po červené, brzké vstávání bylo odměněno nádhernými scenériemi východu slunce. Putujeme přes Kotlasy až do Žďáru nad Sázavou, zde krátké zastavení u kostela, pokračujeme dále až ke Klášteru, zde nás vítá P. Vladimír Záleský, provádí nás Svatou bránou a po společné modlitbě a prohlídce kostela uvádí do útrob kláštera, kde můžeme pojíst a odpočinout si. Když jsme zmínili Blažovice, okamžitě si vzpomněl na teti Vojti, které jako mladý kněz uděloval na Žernůvce svátost nemocných. Pak už pokračujeme do opravovaného kostela sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře, kam jsme byli vpuštěni ke krátké modlitbě, při které dokonce utichly stavební práce. Dále jsme už pokračovali směrem k cíli našeho putování různými lesními cestami, po absolvování rozličných zkratek jsme nakonec přece jen dorazili kolem půl druhé odpoledne do Slavkovic. Kostel byl ještě zavřený, ale před třetí hodinou již dorazili místní farníci k modlitbě Korunky milosrdenství, která byla přenášena Proglasem. Společně s nimi se do mikrofonu modlili také Daniela Severová a Petr Pleva. Po mši svaté si nás místní farníci rozebrali do svých domovů, kde jsme se nejen ubytovali, ale i povečeřeli. V podvečer doplnili naši poutnickou sestavu ještě Karel a Anička Paulíkovi s dětmi (včetně ještě nenarozeného Filípka), kteří přenocovali ve stanu někde na zahradě. Večer ještě proběhl společný program v kostele – společná modlitba nešpor a následně promítnutí filmu „Já jsem“.

SOBOTA 23. ČERVENCE

Po snídani a rozloučení v našich hostitelských rodinách jsme se sešli v 8.15 ke společné křížové cestě nad kostelem Božího milosrdenství. Potom už přijeli autobusoví poutníci, v 10 hodin byla přednáška otce Vojtěcha a v 11 hodin mše svatá s kázáním otce Vojtěcha. Pak už agapé z vlastních či čerstvě dovezených zásob, rozloučení a zpáteční cesta – někteří autobusem, auty nebo na kolech (Ctibor Bártek, Petr a Jiří Plevovi, Tomáš Řičánek, Alois a Anežka Kalábovi).

Pěší pouť do Slavkovic vykonali:

P Jiří Brtník (povolená úleva na trase Babice nad Svitavou – Velké Meziříčí), Daniela Severová (z Velatic), Michal Vošmera (ze Žebětína), Petr Kachel (Ostravsko-opavská diecéze), Zdeněk Řičánek (z Unkovic), Monika Ondráčková (ze Šlapanic), a dále Vladimír Kuklínek, Alois Kaláb, Anežka Kalábová, František Paulík, Marie Lhotská, Jarmila Nešporová, Petr a Jiří Plevovi, Jana a Ctibor Bártkovi, Eliška Švábenská, Renata Mazálková, Tomáš a Marta Řičánkovi (z Blažovic). Všem patří poděkování za společně strávené chvíle.

Společné úmysly pěší poutě:

- Mládež a zejména Světové dny mládeže v Krakově
- Mír ve světě
- Poděkování za přijatá dobrodiní s prosbou o další pomoc.

ZAJÍMAVOSTI POUTĚ:

Při této pouti jsme – po té, co jsme otci Jiřímu v jeho rodišti v Babicích nad Svitavou vystavili na pár dnů propustku – navštívili své předchozí duchovní otce – o. Josefa Rybeckého v Tišnově a o. Jana Nekudu v Náměšti nad Oslavou (těsně před jeho odchodem na nové působiště v Hustopečích), takže jsme nezůstali bez duchovního vedení. Velké Meziříčí je zase předchozí působiště o. Jiřího, navíc je současným děkanem „Velaťák“ o. Pavel Šenkyřík. V Netíně jsme se potkali s brněnským děkanem o. Václavem Sloukem. Dále jsme nocovali v Radostíně nad Oslavou, kde je duchovním správcem P. Pavel Habrovec, který se zásadním způsobem podílel na zbudování kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Co říci závěrem? Letos jsme na pouti k Božímu milosrdenství zažívali toto milosrdenství na každém kroku, při každém přijetí na faře, navíc znásobené ještě setkáním se známými tvářemi. Novým poznatkem a velkým soustem milosrdenství bylo pro mnohé z nás ubytování v rodinách poslední noc ve Slavkovicích. Putovali jsme v období stěhování kněží na nová působiště, v období začínajícího světového setkání mládeže v Krakově. Každý si nesl i svoje starosti, radosti, obavy, naděje. Pouť není o počtu našlapaných kilometrů. Pouť je pozvání jít „někam na opuštěné místo a trochu si odpočinout….“. Bohu díky za tuto pouť, z jejích plodů čerpáme ještě v těchto dnech.

Marta Řičánková

Slavkovice a Číhošť

Naše farnost pořádá každoročně pěší pouť. Letos byly vybrány Slavkovice v okrese Žďár nad Sázavou, a protože vím, že bych týdenní pěší pochod nezvládla, využila jsem možnost dostat se na poutní místo autobusem.

Není náhodou, že byly vybrány Slavkovice. Rok 2016 byl totiž vyhlášen rokem Božího milosrdenství a právě zde, ve Slavkovicích, byl v roce 2008 vysvěcen nový kostelík – první v České republice – který je zasvěcen Božímu milosrdenství a sv. Faustyně, jejíž ostatky jsou uloženy v relikviáři. Do oltáře byly vloženy otcem biskupem i ostatky svatého otce Pia.

Je to malý, moderní kostelík netradičního vzhledu. Věž kostela je zdobená křížem a mariánským emblémem. Střecha kostela má velice nezvyklý tvar: připomínala mi rozevřená křídla a je na ní uprostřed umístěna monstrance. Oltář je orámován dvěma vitrážemi a dominantu tvoří veliký zavěšený kříž s ukřižovaným Kristem. Nechybí zde ani obraz Božího milosrdenství, který osobně požehnal Svatý Otec Benedikt XVI. při audienci ve Vatikánu. Ve stráni nad kostelíkem je umístěna křížová cesta. Je zajímavé, že ani na jednom zastavení se neobjevuje motiv kříže a ústřední postavou je vždy Ježíš.

Když jsme do Slavkovic přijeli, pěší poutníci právě dokončovali pobožnost křížové cesty. Pak byla možnost svátosti smíření a následovalo společné slavení eucharistie. Náš varhaník Slávek Černý si vyzkoušel varhany a všichni jsme společně zazpívali i při kytaře. O tento kostel se starají otcové Pallotini a jeden z nich nám krátkou promluvou přiblížil život a odkaz sv. Faustyny Kowalské. Každý z nás měl dost času, aby Pánu v tichu a s pokorou poděkoval za všechna dobrodiní a milosti, kterých se nám dostává, či poprosil za své blízké, za dar zdraví, a všechny naše bolesti a slabosti odevzdal Božímu milosrdenství. Po společném svátostném požehnání a uctívání ostatků pěší poutníci nasedají do doprovodných aut na zpáteční cestu do Blažovic. Někteří s sebou mají kola a těm se zpáteční cesta trošku protáhne. V zakoupené brožurce o vzniku kostela jsem vyčetla několik postřehů od spolutvůrců kostela, mimo jiné i vzpomínání stavbyvedoucího pana Pavla Poula. Zmiňuje řadu zvláštností, okolností a náhod, které si uvědomil až během času a nabyl přesvědčení, že skutečným stavbyvedoucím byla Boží prozřetelnost, která vše řídila.

Kostel v Číhošti

My ostatní nasedáme do autobusu a pokračujeme ještě do Číhoště. Kdo z nás by neslyšel o tzv. Číhošťském zázraku, který se odehrál na konci roku 1949. O třetí adventní neděli se při kázání faráře Josefa Toufara pohnul asi půlmetrový kříž nad hlavním oltářem. Vidělo to asi 20 svědků a sám farář se to dozvěděl od farníků až o několik dní později. P. Toufar byl obviněn, že zázrak zinscenoval a 28. ledna 1950 byl zatčen a dopraven do Valdic. Zde byl brutálně vyslýchán, a protože je nevinen a nemá se k čemu přiznat, je ve Valdicích čtyři týdny trápen a sadisticky ubíjen k smrti. Umírá 25. února 1950 a jeho mrtvé tělo zahrabali do hromadného hrobu na hřbitově v Praze – Ďáblicích pod falešným jménem. Číhošť je díky své geografické poloze docela známé místo – je to střed republiky – a přesto se komunisté snažili o vymazání a vyškrtnutí Číhoště z map, aby nic faráře Toufara nepřipomínalo.

Česká televize natočila o číhošťském zázraku film IN NOMINE PATRIS. Faráře Toufara v něm skvěle zahrál Viktor Preiss. Toufarův život podrobně zdokumentoval Miloš Doležal. Kniha se jmenuje Krok do tmavé noci a je doplněna zprávami archeologa, antropologů a soudního lékaře o exhumaci a identifikaci Toufarova těla. Josef Toufar se vrací na Vysočinu po 65 letech, odkud byl násilím vyrván, umlácen a zhanoben. 10. července 2015 byla schrána s jeho ostatky přenesena do chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti.

Mě nikdy nenapadlo, že bych se zrovna do Číhoště chtěla podívat, a proto jsem tuto malou zajížďku docela uvítala. Autobus zastavil přímo před kostelem, a protože zbývá asi půlhodina času do prohlídky kostela s průvodkyní, využíváme tuto chvilku na občerstvení se zmrzlinou nebo kávou. A pak už se usazujeme v lavicích venkovského kostela a posloucháme výklad průvodkyně o páteru Toufarovi. V kostele je všechno původní: pouze kříž, který se měl v roce 1949 několikrát vychýlit, tam chybí. Nikdy se nepodařilo vypátrat, co s ním tehdejší STB udělala. Představuji si faráře Toufara na kazatelně a začítám se do jeho posledního kázání z 22. ledna 1950, které bylo příznačně nazváno „Do otcovské náruče se zase vrátíme."

Hrob Josefa Toufara je přímo v kostele v blízkosti kazatelny a není nijak nápadný. Na náhrobní desce je citát z jeho kázání z 31. 12. 1949 „Žijme tak, jako bychom již dnes zemřít měli. Žijme pečlivě jako moudří a vykupujme si časem vezdejším život věčný."

Pak je nám ještě umožněna prohlídka fary, která je momentálně v rekonstrukci a slouží jako památník páter Toufara. Je zde k vidění spousta fotografií a textů i prosté vybavení Toufarova pokoje: psací stůl, postel, psací stroj… Je tam i maketa schrány, ve které jsou uloženy ostatky číhošťského mučedníka a také stuha z kytice, kterou poslal prezident Zeman.

Z Číhoště odjíždím plná dojmů. Ještě tam žijí pamětníci, kteří mají celou teh-

dější situaci v paměti. Před nějakým časem se zde opět natáčel nějaký dokument a na místní působily černé pláště a auta velice tísnivě. Jako malá jsem číhošťský zázrak vnímala jako nějakou senzaci. Teprve později v dospělosti jsem pochopila, že tehdejší totalitní režim považoval církev za nepřítele číslo jedna a kněží, kteří byli oblíbení, se zbavoval všemi možnými způsoby. Josef Toufar byl toho důkazem: oblíbený, srdečný, otevřený a společenský člověk, který nikomu neublížil, a během jeho působení se návštěvnost kostela několikrát navýšila. I proto začal být totalitě nepohodlný a číhošťský zázrak byl záminkou, jak se ho zbavit.

Díky Bohu, že dnešní doba už je jiná a nikdo se nemusí bát projevit své smýšlení. Večer před spaním si v duchu znovu promítám celý den a děkuji Pánu Bohu, že jsem mohla navštívit nové poutní místo ve Slavkovicích i poslední místo odpočinku pátera Toufara.

Marie Paulíková

Pozn. redakce:

Kniha Miloše Doležala Krok do tmavé noci zmiňovaná v článku je volným pokračováním knihy Jako bychom dnes zemřít měli. Obě knihy se týkají života P. Josefa Toufara.

Velká pěší pouť 2017

„Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách" (Ž 128, 1).

V letošním roce by měly cesty dovést blažovické poutníky na Turzovku. Při promítání fotek z loňské pouti převládal názor vyrazit po dlouhé době na východ a Turzovka vyhrála. Budeme putovat od neděle 9. července do pátku 15. července pravděpodobně podle následujícího rozpisu:

NE 9. 7. Blažovice – sv. Urban – Bučovice (24 km) – „zahřívací"
PO 10. 7. Bučovice – Kozlany – Roštín 36 km – přes Litenčickou pahorkatinu
ÚT 11. 7. Roštín – Halenkovice – Zlín 43 km – přes Chřiby
ST 12. 7. Zlín – Lukov – Držková – Vsetín 38 km – přes Hostýnskou pahorkatinu
ČT 13. 7. Vsetín – Tanečnice – Velké Karlovice 31 km – přes Vsetínskou pahorkatinu
PÁ 14. 7. Velké Karlovice – Třeštík – Turzovka 30 km – přes jižní Beskydy
SO 15. 7. Společné zakončení pouti

Takže po loňské poutní procházce a „rozmazlování" na farách našich bývalých duchovních správců a známých nás čeká delší trasa (něco přes 200 km), náročnější terén a neznámé prostředí.

Ale s Boží pomocí a ochranou jistě poutníci dosáhnou cíle neboť, jak praví žalmista: Hospodin „nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě ochrání" (Ž 121, 3).

Tomáš Řičánek

Živý růženec v naší farnosti

V loňském roce jsme se modlili pravidelně každý den svůj desátek růžence. Je nás nyní 44 členů a vždy první neděli v měsíci si měníme svůj desátek. Měl jsem vždy připravenu pro každého v obálce podle jména příslušnou kartičku. Nyní dochází ke změně – kartičky budou seřazeny v kazetě, takže každý si může svoji kartičku vyměnit sám.

V minulém roce jsme se sešli 23. dubna ke společné modlitbě a sdílení, kterého se zúčastnil i náš farář otec Jiří. Dne 1. října jsme se vypravili na růžencovou pouť na Svatý Hostýn. Dobrý Bůh nám daroval (jako doposud vždy, když jsme putovali na tuto posvátnou horu) opravdu nádherné počasí. O tom svědčí i fotografie, které si můžete prohlédnout na adrese http://paterpio.rajce.idnes.cz/Pout_Svaty_Hostyn_2016 .

Závěrem vám chci všem poděkovat za vaše peněžité dary, které mi umožnily nechat sloužit mše svaté za živé i zemřelé členy společenství živého růžence v Blažovicích. V loňském roce jste však svými dary vykonali dobro dvakrát – jednak jste umožnili mše svaté odsloužit, ale k tomu jich bylo dvacet slouženo v Keni, což velmi pomohlo tamějším kněžím, kteří mají dosti volných intencí, ale jejich farníci mají málo peněz na to, aby mohli dát sloužit mši svatou na svůj úmysl.

Kéž nám Bůh žehná, abychom vytrvali věrně v modlitbě růžence!

Jaromír Faltýnek

Žarošice 2016 – stejná a přece úplně jiná pouť…

Myslím, že každý čtenář Blažovického poutníka očekává článek o tradiční jarní pouti do Žarošic. A dozví se obvykle podobné informace - pár nadšenců vyrazí pěšky, dojdou na místo, pár jiných tam přijede autobusem nebo po vlastní ose, zajdou do kostela a jedou domů. Kdyby raději udělali něco užitečného…

Loňské putování však úplně tradiční nebylo. Do jedné poutě se vešly hned dvě – naše obvyklé otevírání poutní sezóny a papežem Františkem doporučená pouť ke Svaté bráně. Právě v Žarošicích byla v rámci Svatého roku milosrdenství (vyhlášeného Svatým otcem v bule Misericordiae vultus) jedna z pěti Svatých bran naší diecéze.

Oproti předchozím rokům se pouť konala až o první květnové sobotě. A bylo to dobře. Přibylo pěších poutníků, rozkvetlá příroda nabízela úchvatné scenérie, slunce nás celou cestu zahřívalo, počasí i terén byly ideální, otec Jiří cestou zpovídal – no co si víc přát? Až jsme z toho měli špatný pocit, že na pouti málo trpíme. A když jsme se u krásně opravené kapličky ve Zdravé Vodě spojili s velkou skupinou farníků z obou našich farností, kteří dorazili auty a autobusem, tak to už byla velká síla! Otec Jiří musel použít ozvučovací techniku, aby nás mohl duchovně i organizačně směrovat. Závěrečné cca 4 km jsme kráčeli v mohutném průvodu za křížem a Písmem, které nesli ministranti. A modlili jsme se a zpívali, že se to kromě širokého okolí určitě doneslo až k nebeské bráně… No a my jsme doputovali ke Svaté bráně v kostele sv. Anny. Při mši svaté jsme rozjímali o Božím milosrdenství a modlili se za všechny naše blízké i vzdálené bližní i za ty, co nemohli být s námi a za mnoho dalších úmyslů.

Tak nevím jak ostatní, ale za sebe říkám, že to bylo užitečnější, než trocha práce doma, která se ten den nestihla… a stejně neutekla.

Ctibor Bártek

Matrika

Mnoho z nás udělalo zásadní životní kroky ve spojení s Kristem skrze svátosti: šest narozených dětí mu rodiče svěřili ve svátosti křtu. Křest přijali Ondřej Moll, Adam Pleva, Lucie Továrková, Amálie Kadlcová, Karolína Paulíková a Tereza Marková; v jiné farnosti ještě Anna Navrátilová.

Svátost manželství si udělilo sedm párů: Marie Řezáčová s Martinem Trůčkou, Marek Kalianko s Kateřinou Lesákovou, Jiří Švábenský s Martinou Langerovou, Ondřej Kaláb s Nicolou Královou, Lukáš Kalianko s Naděždou Hrozovou, v jiné farnosti Filip Daněk s Petrou Neužilovou, Petr Pleva s Marií Bajerovou a Bohdan Vlasák s Annou Kotulanovou.

Rozloučili jsme se s panem Václavem Zelinkou, Alžbětou Kadlecovou, Jitkou Ječmínkovou, Františkem Paulíkem, Josefem Štěpánkem a Marcelou Gazárkovou,

Modleme se za ně. Třeba hned teď!

Budoucí akce

Pouť do Žarošic: 22. dubna 2017

Slavnost svátosti biřmování – v neděli 12. března 2017 o 2. neděli postní s otcem biskupem Vojtěchem

V sobotu předtím bude malá postní duchovní obnova a večerní vigilie za ty, kteří svátost biřmování přijmou.

Hospodaření farnosti v roce 2016

1. 1. 2016	
pokladna	27 232,00
bankovní účet	1 345 436,24
spořicí účet	2 500 000,00
celkem	**3 872 668,24**
PŘÍJMY	
Nájem T-Mobile	60 000,00
paušální náhrady T.M	11 027,00
Nájem CETIN	60 180,00
paušální náhrady CETIN	80 000,00
nájemné Ryšavý	15 000,00
paušální náhrady R	800,00
dary FO a PO	50 000,00
úroky	1 155,82
sbírky	533 656,00
	811 818,82
VÝDAJE	
bankovní poplatky	461,00
mzdy (výuka náboženství)	12 444,00
daně (srážková+ z nem. věcí)	2 337,00
elektřina	62 079,00
plyn	68 760,00
vodné	559,00

adopce na dálku	6 000,00
Poutník - tisk časopisu	7 083,00
provoz www stránek	1 499,00
mapa parcel	5 445,00
Rok Božího milosrdenství	1 304,00
sakristie bez nábytku*)	227 462,00
náboženství - pomůcky	2 892,00
venkovní kanalizace	3 740,00
servis kotle	2 940,00
květinová výzdoba	18 256,00
likvidace stavební suti aj.	8 932,00
stavební nářadí	387,00
pistole na kadidlo	299,00
odeslané sbírky	114 457,00
desátek	45 566,00
	592 902,00
31. 12. 2016	
pokladna	21,00
bankovní účet	1 091 564,06
spořicí účet	3 000 000,00
celkem	**4 091 585,06**
saldo příjmů a výdajů 2016	218 916,82

Marta Řičánková

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada pod vedením P. Jiřího Brtníka a šéfredaktora Pavla Patáka.
Členové redakční rady: Marta Kalábová, Jan Kašpařík.
V barevné verzi si můžete Poutníka prohlédnout na: **http://farnostblazovice.webnode.cz/**